

— Kristelejson! Ali boš ti kdaj sit ali ne! Nehaj, boter, prosim te!

— Hm, če nama porečejo... skomizgne oni.

* * *

Pa tega jima vseeno niso rekli. Bog je le Bog... Še sveti Peter, ki je bil prišel spet enkrat pogledat, se je zbal, da bi bil radi norčavosti lahko okregan...

Pač pa je res, da se je našima junakoma že čez mesec dni zasvetil okrog glave tudi še svetniški obroč ali glorijska. Rinež v resnici kar ni mogel vzdržati več brez, pa se je nekega dne potožil svetemu Miklavžu, ki jima je izkazoval vedno enako naklonjenost.

— Naj bo! pravi svetnik. Samo, če bi prišel kdaj Gospod tod mimo, vaju prosim, da za toliko časa snameta!

No, tudi tega strahu nista doživela. In zato še danes sedita vsak na svojem stoličku in živita življenje, ki ni nič slabše od življenja drugih prvovrstnih svetnikov. Da, celo boljše je; zakaj nikoli ni bilo razglašeno njuno svetništvo, in nihče ju ne nadleguje s prošnjami za priprošnje.

Mi Tolmince pa zelo obžalujemo. Treba je le pomisliti, kaj bi pomenilo, če bi se moža s tolikanjo vztrajnostjo lotila — priprošnjištva. In kako bi se godilo na tem in na onem svetu pa šele meni, ki imam glavno zaslugo, da sem stvar odkril in javno temeljito pojasnil!

(Dalje prih.)

*Kar sem zadnjič zapisal: Ali se povzobno izplača
in "za končni namen" Jozeg*

ANTON VODNIK:

MOGOČE ...

Mogoče

večer je od Boga poslan,
da preizkuša skrivnosti duše naše:
če ohranili v sebi smo pojoče
melodije davnih, davnih sanj...

merito !!

